

Eläintensuojelusasia raamatullisen käsitystavan valossa.

1904
Esitelmä,

jonka on pitänyt Antti J. Pietilä.

Kaikkien kansain tajunnassa on säilynyt hämärä muisto ihanasta ajasta, joka kerran aikain alussa on maan päällä vallinnut. Silloin oli kaikkien olentojen hyvä olla, minkään ei tarvinnut kärsiä. Ihmiset olivat hyviä ja elivät sovussa keskenään, ja koko suuri eläinkunta palveli mielellään ihmistä, joka sille oli kaikessa hyvä hallitsija. Tästä ihanasta ajasta puhutaan myöskin raamatun ensi lehdillä. Se aika on nyt mennyt, mutta ihmiskunta ja koko luomakunta (Room. 8: 19—22) ikävöivät ja odottavat sen jälleen palamista. Erittäin kauniisti tulkitsee profeetta Jesaja tätä toivoa profeetallisen kirjansa 11:nnessä luvussa: „Sudet asuvat lammasten seassa ja leopardi makaa vohlain kanssa. Vasikka myös ja nuori jalopeura ja syötinnaudat käyvät yhdessä ja pieni poikanen kaitsee heitä. Niin myös lehmät ja karhut käyvät yhdellä laitumella ja heidän vasikkansa myös yhdessä makaavat. Jalopeura syö olkia niinkuin härkä. Ja imevä lapsi ihastuu vaskikäärmeen lävestä ja vie-roitettu lapsi pistää kätensä basiliskin luolaan. Ei kenkään vahingoita eikä turmele — — —, sillä maa on täynnä Herran tuntoa, niinkuin vedet meren peittävät.“

Näihin ihaniin aikoihin verrattuna näyttää nykyinen aika synkältä ajalta, jolloin ihmisen synnin seurauksista koko luomakunta kärsii, jolloin ihmiset taistelevat toisiaan vastaan ja eläinkunta katsoo ihmistä pelolla ja vavistuksella, nähden hänessä ankaran vastustajan, joka on joko voitettava tai jota on paettava. Mutta nämä synkät piirteet esittävät kuitenkin ainoastaan toisen puolen nykyisen ajan kuvasta. Nykyinen aika on kaikessa, pahassakin, vajavainen ja epätäydellinen. Niin syvästi kuin ihmisen ja muiden maan päällä elävien olentojen luonto onkin turmeltu, ja niin raskaita kuin siitä johtuvat seuraukset ovatkin koko luomakunnan onnelle, huomaamme kuitenkin maailman tarkastaessamme iloksemme, että siinä kaiken pahan ohella on myöskin paljon hyviä voimia liikkeellä ja että, mitä erittäin ihmiseen tulee, hänessä on vielä luonnostaan paljon rakkautta ja osanottavaisuutta ei ainoastaan ihmisiä vaan myöskin eläimiä kohtaan. Ihmisessä on vieläkin niin paljon turmeltumatonta luontoa jäljellä, että hän kärsii kärsimystä nähdessään ja iloitsee iloa nähdessään, olipa hänen näkemänsä kärsivä tai iloitseva olento sitten vaikka eläinkin, — jos hän nim. ei tahallaan sulje korvaansa siltä luonnon ääneltä, joka hänen sydämessään puhuu. Ihminenhan on itse monessa suhteessa niin avuton häntä ympäröivän luonnon keskellä, jonka salaperäiset voimat häntä moninlaisissa muodoissa uhkaavat, ja hänhän on jo luonnostaankin niin kovin heikko ja kärsimyksille altis, että hänessä täytyy ehdottomasti herätä osanottoa myöskin muita Luojan luomia tuntevia olentoja kohtaan. Tämä luonnossa oleva vietti näkyy varsinkin lapsissa. Ajateltakoon vain, kuinka he voivat esimerkiksi kotieläimiin kiintyä, iloita niiden hyvinvoinnista ja surra niitä kohdanneita onnettomuuksia. Ja aivan samaa opettaa monien luonnon kansain tarkastaminen,

joiden keskuudessa erittäinkin muutamia eläimiä hyvin kohdellaan. *Ihmisluonnossa on olemassa vietti, joka opettaa ihmistä näkemään eläimissäkin tuntevia olentoja, joita on säälien ja hellävaroen kohdeltava.*

Mutta luonto herättää ihmisessä eläimiä kohtaan myötätuntoisuutta vielä toisellakin tavalla. Nähdessämme kaikkea sitä uskollisuutta, alttiutta ja uhraantuvaisuutta, jolla kotieläimemme meitä palvelevat, sitä intoa ja huolellisuutta, jolla villieläimetkin poikasiaan hoitavat, vaalivat ja puolustavat, ja sitä kekseliäisyyttä ja älyä, jota useat eläimet osoittavat, herää meissä jokaisesta uudesta havainnosta kasvava tunne siitä, että eläimet ovat sukua meille itsellemme. Ja kun me vihdoin tapaamme eläimiä, jotka osoittavat alkeita sellaisiinkin ominaisuuksiin kuin häpeän ja katumuksen tunteisiin, kohoaa tuo aavistus täydelliseksi varmuudeksi. Näin opettaa luonto meille, että eläimissäkin vaikuttaa voimakkaalla tavalla se henki, joka koko luomakunnan elämää kannattaa ja ylläpitää ja joka ihmisessä korkeimmat hedelmänsä kantaa.

Näemme siis, että ihminen jo luonnon kannalla ollessaan, ottamatta asiaa tarkemmin harkittavakseen, voi eläimiä hyvin kohdella. Mutta luonnon kannalle ei ihminen saa jäädä. Se olisi sangen vaarallista, sillä luonnossa on hyvien taipumusten rinnalla paljon pahojakin taipumuksia. N. s. luonnon kansain elämä osoittaa, millaiseksi ihmisten elämä käy, jos heidän tekemisellään ja jättämisellään ei ole muuta ohjaajaa kuin luonto. Heidän keskuudessaan on käynyt niin, että juuri pahat taipumukset ovat päässeet parhaiten kehittymään, ja että hyvät taipumukset sen sijaan ovat useimmiten aivan surkastuneet. Ihminen on siveellinen persoonallisuus, ja sellaisena hänen velvollisuutensa on asettaa kaikki luontaiset taipumuksensa Jumalan lain

tuomittaviksi, nähdäkseen, mitkä niistä ansaitsevat kehittyä, mitkä eivät. Hänellä on tämä velvollisuus myöskin eläintenkohtelukysymyksessä. Sillä me tiedämme, että tuon luonnon äänen ja taipumuksen rinnalla, joka meitä kehoittaa eläimiä hyvin kohtelemaan, meissä on toinenkin luonnon ääni ja taipumus, joka meitä kehoittaa eläimiä kohdellesamme katsomaan vain sitä, miten me itse niistä enemmän hyötyisimme, välittämättä ollenkaan siitä, tuottaako kohtelumme eläimille tuskaa vai iloa. Eikä vielä tässääkään kyllin, sillä jokapäiväinen kokemus osoittaa jokaiselle, että ihmisessä on taipumusta suorastaan petomaiseen julmuuteenkin eläimiä kohtaan.

Vaikka siis on päivän selvää, että ihmisten olisi jo aikoja sitten pitänyt ottaa eläintenkohtelukysymyksen Jumalan tahdon valossa yleisesti tarkastettavaksi, eivät he sitä ole tehneet, vaan ovat jääneet luonnon kannalle. Tässä on käynyt samoin kuin niin monessa muussakin tapauksessa. Pitäisihän esim. olla aivan luonnollista, että jok'aino ihminen olisi aikain alusta asti asettanut itselleen esim. tällaiset yksinkertaiset kysymykset: „Kuinka minun on köyhiä ja hädänalaisia kohdeltava? Mille kannalle minun on asetettava raskaan ruumiillisen työn tekijöitä, orjia ja palvelijoita kohtaan?“ Mutta näitäkään kysymyksiä eivät ihmiset ole pitkiin aikoihin itselleen yleisesti ja todenteolla tehneet, vaan ovat laiskasti ja ihmisarvoa alentavalla tavalla jääneet luonnon kannalle. Ja mikä on ollut seuraus? Seuraus on ollut se, että hyväluontoiset, s. o. luonnon vienomille äänille alttiit ihmiset ovat köyhiä ja hädänalaisia säälineet ja auttaneet ja koettaneet helpottaa työn kuormaa kantavien iestä, mutta kovaluontoisemmat ja itsekkäämmät sen sijaan tarvitsevan tylästi luotaan karkoittaneet ja päi-väläisen taakkaa vain lisänneet. Vasta pitkien, vuosisatoja

kestäneiden kehoitushuutojen ja sietämättömiksi käyneiden olojen pakoittamina on yhteiskunnassamme tehty yleisesti tuo luonnollinen kysymys: „Mikä on meidän velvollisuutemme heikkoja lähimmäisiämme kohtaan?“ Näin on eläinten kohtelukysymyksenkin laita. Siinäkin on jääty hyvin yleisesti luonnon kannalle. Sekä sivistyneiden että sivistymättömien keskuudessa on liian usein menty välinpitämättömästi tämän kysymyksen ohi: „Mikä on meidän velvollisuutemme eläimiä kohtaan?“ Epäkohta näkyy erittäinkin kasvatuksessa. Olisi tietysti väärin väittää, että eläintenkohtelukysymys jätettäisiin esim. meidän maassamme kasvatuksessa kokonaan huomioon ottamatta. Mutta se väite on oikein, ettei siihen kysymykseen kiinnitetä tarpeeksi huomiota, vaan että se jätetään liiaksi luonnon varaan. Yksi esimerkki riittää todistamaan sen oikeaksi. Ajatelkaamme, että jollain lapsella on taipumusta huvitella itseään repimällä kärpäsiltä pois siipiä. Mitä vanhemmat ja muut kasvattajat tekevät tuollaiselle lapselle? Emme tahdo puhua mitään sellaisista vanhemmista, jotka tuollaiseen huvitteluun eivät lainkaan huomiotaan kiinnitä. Ja niitäkin on olemassa. Mutta mitä muut tekevät? Minun luuloni mukaan useimmat antavat lapselle ainoastaan lievän nuhteen ja kehoittavat häntä samalla kokonaan tappamaan nuo räkätyt pienet hyönteiset. Ne kasvattajat lienevät harvat, jotka tuollaisissa teoissa näkevät alkavan luonteen vian ja sen mukaan menettelynsä asettavat. Ja kuitenkin on ja pysyy totena, että sellaisen lapsen vastaisesta elämäkulusta, joka huvikseen repii kärpäsiltä siipiä, voi odottaa mitä hirmutekoja hyvänsä, jollei hän itse myöhemmin ymmärrä sellaisia julmuuden taipumuksia itsestään pois juuritaa. Tällaisesta asiantilasta on seurauksena se, mitä minä edellä sanoin luonnon kannalla olemiseksi. Sen sijaan

että meidän maassamme olisi jokaisella yhtä selvä velvollisuudentunto eläintenkohtelukysymykseen kuin esim. epäsiiveellisyteen, varkauteen tai muihin törkeisiin paheisiin nähden, sen sijaan suuret kansanjoukot seuraavat tässä tärkeässä asiassa vain luontoaan, kohdellen eläimiä mikä hyvin mikä pahoin aina sen mukaan, millainen kukin luonnostaan on, ja tuntematta eläimenrääkkäämisestä sanottavia omantunnontuskia, vaikka samat ihmiset niitä kyllä tuntevat, jos ovat epäsiiveellisyteen, varkauteen tai muihin sellaisiin törkeisiin paheisiin itsensä vikapääksi tehneet.

Eläintensuojelusasiassa on siis meidän maassamme tosiaankin vielä paljon tehtävää. Epäkohta on ennen kaikkea siinä, etteivät ihmiset ole itselleen selvittäneet, mikä heidän velvollisuutensa on eläimiä kohtaan. Kun me nyt tahdomme tätä kysymystä kristilliseltä kannalta selvittää, on meidän asetettava se tähän muotoon: „Mikä on Jumalan tahto eläintenkohtelukysymyksessä?“

Kun käymme etsimään tähän kysymykseen vastausta raamatusta, jossa Jumalan tahto on ihmisille ilmoitettuna, huomaamme tosin ettei siinä ole mitään yleistä sääntöä siitä, miten eläimiä on kohdeltava, mutta saamme kuitenkin siitä huolimatta kysymykseemme monilukuisia vastauksia, jotka toinen toistaan selvemmin kirkastavat meille Jumalan tahdon.

Jo sellaiset raamatunpaikat, joissa eläimistä puhutaan hyvän inhimillisten ominaisuuksien esi- ja vertauskuvina, ovat omiaan herättämään lukijassa myötätun-
toisuutta niitä kohtaan. Niin esitetään Sananlaskukirjassa (6:6) muurahainen ahkeruuden esikuvana: „Mene laiska muurahaisen tykö, katso hänen menoansa ja opi. Vaikka ei hänellä yhtään hallitsijata, teettäjäta ja isäntää ole, kuitenkin valmistaa hän elatuksensa

suvella ja kokoo ruokansa elonaikana. Kuinka kauan sinä laiska makaat? koska nouset unesta?“ Profeetta Jesajan kirja alkaa viittaamalla eläimiin, joista ihmiset voivat oppia ottaa: „Kuulkaa taivaat ja maa ota korviis, sillä Herra puhuu: minä olen lapsia kasvattanut ja korottanut, ja he ovat minusta luopuneet. Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen, mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä“ (1: 2—3). Jer. 8: 7:ssä taas sanotaan: „Haikara taivaan alla tietää aikansa, mettinen, kurki ja pääskynen huomaitsevat aikansa, koska heidän pitää tuleman jälleen; vaan minun kansani ei tiedä Herran oikeutta.“ 1 Piet. 1: 19:ssä, samoin kuin monessa muussakin raamatun kohdassa, esiintyy karitsa viattomuuden ja puhtauden vertauskuvana. Varsin usein viitataan raamatussa lampaaseen ja karitsaan, kun tahdotaan teroittaa sitä alttiutta, jolla Herran omain on Hänen johdettavikseen antauduttava. Sellaisten paikkojen joukossa on erittäin huomattava ihanan 23:n psalmin 1:n ja 2:n värsy, joissa runoilija vertaa suhdettaan Herraan lampaan ja paimenen suhteeseen: „Herra on minun paimeneneni: ei minulta mitään puutu. Hän kaitsee minua viheriäisessä niityssä ja vie minua virvoittavan veden tykö.“ Yhtä kaunista kuvaa käytetään Jes. 40: 11:ssä Herran ja kansan suhteesta toisiinsa: „Niinkuin paimen on hän kaitseva laumaansa, kokoo karitsat syliinsä ja kantaa helmassansa.“ Samanlaisia paikkoja ovat Hes. 34: 11, 23; 37: 24; Mik. 7: 14. Ja ken ei muistaisi noita kauniita Kristuksen sanoja, joissa hän kehoittaa ihmisiä oppimaan linnuista oikeaa luottamusta Herraan: „Katsokaa taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoo rii-

heen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enämpi ole kuin he?“ (Matt. 6: 26.)

Vieläkin huomattavampia ovat ne raamatunpaikat, joissa eläimiä ja niiden toimintaa käytetään Jumalan ja Hänen toimintansa vertauskuvina. Niihin kuuluvat esim. Jes. 31: 5, joka kuuluu: „Niinkuin linnut siivillänsä tekevät, niin Herra Zebaot on varjeleva Jerusalemin: hän on suojeleva, auttava, siellä oleva ja holhoova häntä.“ Ja ken ei muistaisi noita Jeesuksen sanoja, jotka hän kerran Jerusalemissa lausui: „Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tyköks lähetetyt ovat! Kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.“ (Matt. 23: 37.) Samoin on kaikille tunnettua, kuinka Pyhää Henkeä raamatussa verrataan kyyhkyseen ja Kristusta karitsaan. Varsinkin on se kuva mieleenpainuva, jota Jes. 53: 7:ssä käytetään Kristuksesta: „niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, ja niinkuin lammas, joka keritsiänsä edessä vaikeenee.“

Jos siis jo tällaiset raamatunpaikat viittaavat selvästi siihen, mikä Jumalan tahto on eläinten kohteluun nähden, pitäisi niillä raamatunpaikoilla olla kristityille aivan käskyn arvo, jotka puhuvat siitä kuinka Jumala tuntee sääliä eläimiä kohtaan, pitää niistä huolta ja auttaa niitä. Jo raamatun ensi lehdillä, vedenpaisumuskertomuksessa, tapamme esimerkin tästä Jumalan isällisestä huolenpidosta, kun 1 Moos. 8: 1:ssä sanotaan: „Silloin Jumala muisti Noaa ja kaikkia eläviä, ja kaikkea karjaa, kuin hänen kanssansa olivat arkissa.“ Kun profetta Joonas itse-rakkautensa loukkaantui siitä, ettei Herra Niniveä hukuttanutkaan, kuten hän oli ennustanut, sanoi Herra hänelle:

„Eiköstä minun pitäisi armahtaman sitä suurta kaupunkia Niniveä, jossa on enämpi kuin sata ja kaksikymmentä tuhatta ihmistä, jotka ei tiedä eroittaa, kumpi oikia eli kumpi vasen käsi on, niin myös paljon eläimiä?“ Jumala sääli siis eläimiäkin. Ps. 36: 7:ssä sanotaan: „Herra, sinä autat sekä ihmiset että eläimet.“ Ps. 50: 11:ssä sanoo Herra: „Minä tunnen kaikki linnut vuorten päällä, ja metsän pedot ovat minun edessäni.“ Ps. 147: 9:ssä sanotaan, että Herra antaa eläimille ruuan ja kaarneen pojille, jotka häntä avuksensa huutavat. Sama ajatus on Job. 39: 3:ssa: „Kuka valmistaa kaarneelle ruuan, koska hänen poikansa huutavat Jumalata ja koska ei he tiedä eksyksissä, kussa heidän ruokansa on?“ Joelin kirjan 1: 8:ssä mainitaan yhtenä piirteenä siitä suuresta kurjuudesta, johon maa oli heinäsiikkain hävityksen kautta joutunut, seuraavat sanat, jotka osoittavat, millä myötätuntoisuudella pyhä kirjailija eläimiä ajattelee: „Voi, kuinka karja huokaa ja laumat ammuvat, ettei heillä ole laidunta, ja lammaslaumat nääntyvät.“ Ja erittäin mieleenpainuva on tässäkin eräs Kristuksen sana (Matt. 10: 29): „Eikö kahta varpusta myydä äyristä, eikä yksikän niistä putoo maahan Isänne suomatta.“ Tällaisten raamatunpaikkain opetus on päivän selvä. Jos Herra ja Hänen palvelijansa säälivät karjaa, taivaan lintuja ja metsän petoja, niin eikö se sitten meidän velvollisuutemme olisi!

Tässä yhteydessä ovat mainittavat ne raamatunpaikat, joissa eläimiä esitetään avuttomuuden vertauskuvina. Osoittaakseen kuinka turvaton ja avuton hänen tilansa on, sanoo psalminkirjoittaja Ps. 102: 8:ssä olevansa niinkuin yksinäinen lintu katolla. Kuinka liikuttava kuva! Ken ei semminkin meistä pohjolan asukkaista ole monta kertaa

huomannut, kuinka äärettömästi avun tarpeessa ne pienet siivekkäät olennot ovat, jotka varsinkin kylminä talvipäivinä ikkunalaudoillemme asettuvat! Kun profeetta Hosea tahtoo kuvata oikein suurta peljästystä ihmisten keskuudessa, vertaa hän heitä lintuihin, erittäin kyyhkysiin (Hos. 11, 11). Ja kun raamatussa tahdotaan kuvata kansan harhateitä, joilla sitä tuho uhkaa, sanotaan sen käyvän eksesyksissä niinkuin lammasten, joilla ei ole paimenta (Sak. 10: 2; Matt. 9: 36).

Kaikki tämänsuuntaiset raamatunpaikat ilmaisevat Jumalan tahdon eläintenkohtelukysymyksessä yhtä selvästi kuin mitkään suoranaiset käskyt. Niitä ei tosin ole kirjoitettu siinä tarkoituksessa, että ne herättäisivät sääliä eläimiä kohtaan, mutta juuri sentähden niiden todistusvoima onkin suuri. Sillä sääli eläimiä kohtaan esitetään niissä asiana, joka on niin luonnollinen, ettei se kaipaa mitään todistelua ja että siihen viittaamalla voi herättää sääliä ihmisiäkin kohtaan!

Mutta onpa raamatussa kohtia, joissa suorastaankin kehoitetaan eläimiä säälimään ja hyvin kohtelemaan. Niin vaatii Mooseksen laki, että joka seitsemäntenä vuotena on ei ainoastaan karjan vaan myöskin metsän petojen annettava vapaasti käydä pelloilla, joita silloin ei viljellä (2 Moos. 23: 11; 3 Moos. 25: 6, 7), että kuormansa alle uupuvaa juhtaa samoin kuin myöskin eksesykiin joutunutta kotieläintä on autettava, vaikka ne olisivat vihollisenkin omia (2 Moos. 23: 5; 5 Moos. 22: 1), ja että juhillekin on suotava sabattina lepoa (2 Moos. 20: 10; 23: 12; 5 Moos. 5: 14). Viljan puiminen toimitettiin itämailla härkain avulla taivasalla olevilla puimatante-reilla. Tällaisista viljaa puivista häristä sanotaan laissa (5 Moos. 25: 4): „Ei sinun pidä riittä tappavan

härjän suuta sitoman kiinni.“ Tällaisten lakimääräysten henki esiintyy Sananlaskukirjan 12: 10:ssä yleisellä tavalla lausuttuna: „Vanhurskas armahtaa juhtaansa, mutta jumalattoman sydän on haluton.“

Voisimme vielä pitkälti jatkaa viittauksiamme sellaisiin raamatunpaikkoihin, jotka tavalla tai toisella ovat omiaan herättämään sääliämme ja velvollisuudentuntoamme eläimiä kohtaan, mutta jo esitetytkin riittävät päivän selvästi osoittamaan, mikä raamatun todistuksen mukaan on Jumalan tahto eläintenkohtelukysymyksessä. Raamatussa ei ole kymmenen käskyn joukossa eikä muuallakaan mitään yleistä, kaikkien eläinten kohtelua koskevaa käskyä, mutta sen ei pidä ketään harhaan johtaa. Sillä ken raamatun opetustapaa muuten vähänkään syvällisemmin tuntee, hän tietää ettei siinä muutenkaan yleensä yleisiä ja suoria käskyjä anneta. Varsinkin kuvaava tässä suhteessa on Kristuksen opetustapa. Kun hän esim. tahtoo opettaa oikeaa lähimmäisen rakkautta, ei hän anna mitään yleistä sääntöä, vaan esittää sen sijaan vertauksen laupiaasta samarialaisesta, siis yksityistapauksen, jossa yleinen sääntö erittäin sopivalla tavalla toteutuu. Samoin menetellään raamatussa eläintenkohtelukysymykseenkin nähden. Sen sijaan että siinä annettaisiin esim. tällainen yleinen sääntö: „ole armelias kaikkia eläviä olentoja kohtaan!“, sen sijaan siinä esitetään sellaisia yksityisiä käskyjä kuin: „ei sinun pidä riittää tappavan härjän suuta sitoman kiinni!“, tai puhutaan muuten eläimistä sellaisella tavalla, joka on omiaan herättämään ihmisessä osanottoa eläimiä kohtaan ja siten johtamaan häntä itseään tuon yleisen säännön muodostamiseen. Ja toiselta puolen ei raamatun mukaan Jumalan tarkoitus olekaan uuden liiton kansaan nähden, että se täyt-

täisi Hänen tahtoaan ainoastaan käskyn pakosta, vaan päinvastoin, ettei missään asiassa käskyä tarvittaisi, vaan oltaisiin sisällisesti vapaita laista ja täytettäisiin Hänen tahtonsa ei lain pakosta, vaan rakkaudesta Häneen. Kenellä on oikea mielenlaatu, hänen ei tarvitse missään yksityisessä tapauksessa joutua epätietoiseksi siitä, miten hänen on menettävä. Sentähden pyritäänkin raamatussa kaikkialla siihen, että lukijassa heräisi se mielenlaatu, joka Jumalalle kelpaa, ja oikean mielenlaadun herättämiseen ovat juuri yksityiset piirteet paljon sopivammat kuin yleiset säännöt.

Jos nyt siis Jumalan tahto eläintenkohtelukysymyksessä on meille raamatusta näin selvästi ilmoitettuna, niin mikä on meidän velvollisuutemme tässä asiassa?

Ensimmäinen ja tärkein velvollisuus on epäilemättä se, että jokainen ottaa asian tarkasti punnitakseen Jumalan sanan valossa ja muodostaa itselleen selvän käsityksen siitä, mikä ihmisen velvollisuus on eläintenkohtelukysymyksessä. Tässä eivät riitä mitkään hämärät, epämääräiset harjoitukset eivätkä arvelut, vaan tässä tarvitaan selviä, varmoja syitä ja ajatuksia. Jokaisen pitää katsoa ympärilleen, luontoon ja ihmiselämään, tehdä itselleen selviksi epäkohdat, ja toiselta puolen syventyä raamattuunsa, jottei hänen tarpeen vaatiessa tarvitse turvautua perustelemattomiin väitöksiin, vaan voi raamatusta selvillä syillä näyttää, mikä Jumalan tahto on.

Toinen ja yhtä tärkeä velvollisuus on, että jokainen, jolle itselleen asia on jo selvinnyt, koettaa myöskin ympäristöönsä levittää siitä oikeaa tietoa. Jokaista tilaisuutta, joissa hän epäkohtia näkee, on hänen käytettävä vakavan varoituksen antamiseen syylliselle, ja jollei aina sellaista aihetta ole asian esille ottamiseen, on hänen saatettava asia muuten keskustelun alaiseksi. Kuinka paljon hyvää voitai-

siinkaan eläinsuojelusasiassa meidän maassamme tehdä, jos joka seurakunnassa, etten sanoisi joka kylässä, joka talossa, olisi edes muutamia henkilöitä, joilla eläinsuojeluasiasia olisi oikein selvillä ja jotka sen aina silloin tällöin miesjoukoissa, renkituvissa, työmailla puheeksi ottaisivat! Ja kuinka helposti tämä toivomus olisikaan toteutettavissa, jos ihmisillä vaan hyvää halua olisi! Ei kukaan tavallisella ymmärryksellä varustettu ihminen ole liian oppimaton tässä asiassa paljon hyvää aikaan saamaan. Pääasia on oikea mieli, ja se ei opista riipu.

Mutta on olemassa vielä toinenkin tapa, jonka avulla eläintenystävät voivat maassamme eläintensuojeluasian eteen vaikuttaa. Huolimatta siitä, että meidän keskuudessamme vielä ollaan kuten edellä mainitsimme, laajoissa piireissä tässä asiassa luonnon kannalla, on asia kuitenkin mennyt pitkän askeleen eteenpäin sillä, että on saatu joukko eläintensuojelusta tarkoittavia lakeja. Vaikkei tämä lainsäädäntö vielä läheskään tyydytä kaikkia todellisen eläinten ystävän toivomuksia, on se kuitenkin hyvin merkille pantava asia, josta varmasti koituu suurta siunausta, jos se vaan yleisesti saadaan käytännössä noudatetuksi. Jos näiden lakien noudattamisen valvominen jätetään yksistään viranomaisten huoleksi, niin silloin ne eivät paljonkaan vastaa tarkoitustaan. Tässä on kaikkien eläinten ystävän ryhdyttävä asiaan. Missä hyvänsä rikkomuksia tavattaneekin, ei rikollista ole rauhaan jätettävä, ennenkuin asia on saatu autetuksi. Ensimmäinen tehtävä on tietysti, kristillisesti katsottuna, nuhde, neuvo ja opetus. Mutta jollei hyvä sana auta, on lakiin turvauduttava. Kristityn ei sovi yleensä syyttäjänä esiintyä. Mutta yksi tapaus kuitenkin on, jossa se on hänen ehdoton velvollisuutensa. Jos näet heikoman oikeutta poljettavan eikä rikollinen ota neuvosta ojen-

tuakseen, vedä hänet oikeuteen! Raamatussa puhutaan usein siitä, kuinka hyvää ja Jumalalle otollista on esiintyä leskien ja orpojen asianajajana. Kuinka ei siis myöskin viattomain, rääkättyjen eläinten puolustaminen olisi Jumalan tahto, kun Hän kerran sanassaan niin monella tavalla ilmaisee niistä huolta pitävänsä, vetoaa ihmisten luonnolliseen säälintunteeseen niitä kohtaan ja antaa suoranaisia kehoituksiakin niiden hyvään kohtelemiseen! Tämä velvollisuus voi tosin monesta tuntuu varsin vastenmieliseltä, mutta se ei lainkaan sen sitovaisuutta vähennä.

Kuitenkaan ei eläintensuojeluasiasia tule vakavalle pohjalle vielä siten, että sen ystävät koettavat sen silloin tällöin tilapäisesti saada keskustelun alaiseksi ja valvovat eläinten suojelusta tarkoittavien lakien noudattamista. Tilapäisillä keskusteluilla voidaan parhaassa tapauksessa saavuttaa vain sen verran, että yksi ja toinen yksityinen herää asiaa ajattelemaan ja mahdollisesti ajamaan. Ja mitä lainsäädännön noudattamiseen tulee, niin sen tuottamaa hyötyä ei sovi liioitella, niin suuri kuin se itsessään onkin. Tämä seuraa itse lakien luonteesta. Ensiksi tarkoittavat nim. lait — sillä kannalla kuin lain säädäntö nyt on — ainoastaan kotieläinten ja muiden ihmiselle hyödyllisten eläinten suojelemista, jota vastoin kaikki ihmiselle hyödyttömät ja vahingolliset eläimet, kuten nakertajat, matelijat, hyönteiset y. m. ovat kokonaan vailla lain suojaa. Ja mitä julmuuksia harjoitetaankaan tällaisia lukemattomia Luojan luomia olentoja kohtaan. Mainitakseni vain yhden esimerkin, joka meidän maassamme on varsin tavallinen, mikä julmuus onkaan nylkeä käärme elävältä tai panna se pih-teihin vuorokausiksi kitumaan, sen sijaan että se olisi äkkiä tapettava! Ja tällainen saa tapahtua lain rankaisematta. Tämä on kristillisen käsitystavan mukaan huutava epäkohta,

mutta kuitenkin ei ole mitään toivoa saada sitä vielä pitkään aikoihin korjatuksi. Ja toiseksi ei laki koskaan voi mennä sen pitemmälle, kuin että se rankaisee suoranaista julmuutta, joka törkeällä tavalla loukkaa inhimillistä siveys- ja säälintunnetta. Sentähden on olemassa paljon sellaista eläinten kohtelua, jonka Jumalan sanan kirkastama omatunto tuomitsee eläimenräökkäykseksi ja josta syyllistä ei voi vetää lakiin vastaamaan.

Ainoa keino eläintensuojeluasian saattamiseksi varmalle pohjalle on se, että koko kansa saadaan tässä asiassa mielensä muuttamaan. Ja se ei tapahdu pysyväisesti muuten kuin kasvatuksen kautta. Vasta sitten kun kasvatajat ovat kaikissa kansankerroksissa ruvenneet kasvattejaan opastamaan eläintenkohtelukysymyksessä aivan samoin kuin he heitä esim. lähimmäisenrakkaus-kysymyksessä opastavat, vasta silloin on hyviä toiveita ajasta, jolloin meidän maassamme suodaan eläimille täyttä oikeutta. Siihen on meidän maassamme pyrittävä ja siihen on päästävä, että kaikkiin suomalaisiin on jo pienuudesta pitäen painettu se mielenlaatu, jota Jumalan sana eläintenkohteluun nähden vaatii ja jonka voi näihin sanoihin pukea:

*„ole armelias ja hyvä kaikkia eläviä ja tuntevia
olentoja kohtaan!“*

Jos tämä mielenlaatu on ihmisiin istutettu, silloin on viattomilla eläimillä jokaisen ihmisen omassatunnossa varma puolustaja, joka rankaisee kaikki rikkomukset osoittamalla ne synniksi, aivan samoin kuin se nyt esim. kaikki rikkomukset kymmenen käskyn lakia vastaan synniksi näyttää.

Eläinsuojelustoimistossa on myytävänä:

Eläinsuojeluksen merkitys maanviljelystaloudessa	—: 35
Harja- ja häntärupi hevosessa	—: 5
Hevosen hoito sairaana (kuvan kanssa)	1: —
Hevosen hännän ty pisteleminen	—: 5
Hevosen kengitys	—: 5
Hevosen liha ravintoaineena	—: 10
Hevosen rukous	—: 5
Hevosen silmä	—: 10
Nautakarjan vitsauksia	—: 5
Ohjesäännöt tallia varten	—: 5
Ohjesäännöt tallia ja navettaa varten	—: 5
Sikain teurastus	—: 5
Tukinajo	—: 5
Uusi teurastusasetus selityksineen	—: 5
Vasikkain teurastus	—: 5

Teurastus- y. m. eläinsuojelusesineitä, lintupöytiä, pesimis-
pönttöjä saadaan myöskin P. Sidorowilta.

Hinta 15 penniä.

kpoo72